

Το θάρρος και η αυτοθυσία των μοναχών της Ι.Μ. Διονυσίου κατά τη γερμανική κατοχή (Γέροντας Γαβριήλ Διονυσιάτης, Προηγούμενος Ι.Μ. Αγίου Διονυσίου, Αγίου Όρους († 1983)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=153610>]

Συνέπεσε λοιπόν ν' αποθάνη κάποιος υπερύψηλος το ανάστημα, η δε συμφωνία ήτο ένας κούτελος (10) οκάδες. Και η μοιρολογίστρα μόλις τον είδε, άρχισε να κλαυθμηρίζει εις επήκοον των «βαρυπενθούντων» συγγενών:

Μακρύς μακρύς με φαίνεσαι
και τα κουκιά είναι λίγα,
εννοούσα αύξησιν της αμοιβής της αναλόγως του μήκους του λειψάνου.

Όλοι εγέλασαν με την καρδιά τους, και η επωδός κατέστη ο ψυχαγωγικός ψαλμός της ζωντανής κηδείας.

Πέντε ώρας διήρκεσεν η μακάβριος μεταφορά, διότι εκτός της δυσβάτου ατραπού μάλλον ή δρόμου, κατά την ανώμαλον κάθοδον και άνοδον, ότε μεν εύρισκαν επί των θάμνων και πετρών οι κρεμάμενοι γυμνοί πόδες του, ότε δε η ξανθή κεφαλή του, αλλ' αυτός πρηνηδόν λόγω των τραυμάτων του επί της καζάκας εις ουδέν ελογίζετο αυτά, και εξ εναντίας συνεμερίζετο και αυτός τα αστεία των μεταφορέων, και όταν χτυπούσε ή γρατσουνίζετο από τα κλαδιά, επιφωνούσε: «γκουτ, γκουτ, βέριγκουτ».

Ἐμεινε κατάκοιτος εἰς τὸ Μετόχι, καὶ ὅταν τελείωσῃ ὁ τρύγος μυστικὰ τὸν μεταφέραμεν εἰς τὴν Μονήν, πεντάωρον θαλασσίως ἀπέχουσαν καὶ ἐκεῖ ἐν γνῶσει μόνον 4-5, τὸν ἐνοσηλεύσαμεν ἐπὶ δύο μῆνας εἰς τὰ καταχθόνια τῆς λαβυρινθώδους οἰκοδομῆς. Δυστυχῶς αἱ πληγαὶ εἶχον πολυκαιρίσει, ἀπολυμαντικά δὲν υπήρχον τότε δραστικά, ὡς ἐπεβάλλετο, καὶ ἡ βαζελίνη ἡ ὁποία ἐμαλάκωνε τοὺς πόνους, διήρυνε ἀντὶ νὰ κλείσῃ τὰς πληγὰς. Καὶ μίαν ἡμέραν καλέσας τὸν Ἡγούμενον διὰ τοῦ Νοσοκόμου, ἀφού δακρύων ἠυχαρίστησε διὰ τὴν πατρικὴν ἀγάπην καὶ φιλοξενίαν, ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ τὸν προωθήσωμεν κατὰ τὰ Καυσοκαλύβια καὶ τὴν Λαύραν, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ περάσῃ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Τουρκίαν, διότι αἱ πληγαὶ του ἐλλείπει ἰατροῦ καὶ φαρμάκων ἐπεδεινώθησαν. Εὔρομεν δικαιολογημένην τὴν ἀδημονίαν του καὶ ἀπεφασίσαμε τὴν μεταφορὰν του διὰ τῆς λέμβου εἰς Καυσοκαλύβια, τὸ ἀκραῖον σημεῖον τῆς Χερσονήσου με τὸν ἀσφαλὴ διὰ πλοιάρια ὄρμον τοῦ «Ἀγίου Χριστοφόρου».

Ἦταν τὰ μέσα Νοεμβρίου καὶ ἡ χιών περίπου ἡμίσεος μέτρου ὕψους. Αναμέναμεν νὰ ἠσυχάσουν οἱ Πατέρες, καὶ ὀλίγον μετὰ μεσημβρίαν κρατοῦντές τὸν ἐκ τῶν βραχιόνων ἐπορευόμεθα βραδέως πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἐκεῖ ὅμως εἰς τὴν κατωφέρειαν τοῦ «Προσκυνηταρίου» λόγῳ καὶ τῆς ολισθηρότητος τῆς χιόνος ξέφυγε καὶ ολισθῆσας ἔπεσεν ἐπὶ τῶν γλουτῶν, καὶ ἐκ τῆς ἀναξέσεως τῆς πληγῆς ἐλιποθύμησεν.

Περιβρέξαντες αυτού διά χιόνος το μέτωπον και ποτίσαντες διά ολίγου ούζου, τον συνεφέραμεν και εντός ολίγου τον επεβιβάσαμεν επί της λέμβου μας διά τα Καυσοκαλύβια ή Λαύραν. Αλλ' ω του κακού συναπαντήματος! Δεν είχαν κωπηλατήσει πενήκοντα μέτρα οι ναύται Μοναχοί μας, και ιδού εφάνη ερχόμενος προς την αυτήν κατεύθυνσιν άλλη κωπήλατος λέμβος και εντός αυτής στρατιώται, προφανώς Γερμανοί, των οποίων, ως εκάθηντο, εξείχον αι κάνναι των όπλων των.

Αλλ' ω, και των σοφών Σου κριμάτων, Χριστέ! Αντί να προχωρήσουν προς τον Άγιον Παύλον, όπου προωρίζοντο, εκ λάθους προδηλότατα και θείας οικονομίας, αντί να λογίσουν ως δευτέραν επί της παραλίας την Μονήν μας, αυτοί συμπεριλαμβάνοντες και την Σιμωνόπετραν υπέθεσαν αυτήν ως Αγίου Παύλου, ένθα είχε καταδοθή κρυπτόμενος όμιλος αιχμαλώτων, Άγγλων και Ζηλανδών.

Η απόβασίς των εις την ημετέραν αποβάθραν μάς έσωσεν εκ βεβαιότατου κινδύνου, καθότι ως ταχύτερα η λέμβος των θα έφθανεν ασφαλώς την ημετέραν, ο δε επιβάτης μας γενόμενος έτι ξανθίτερος εκ της διμήνου εγκαθείρξεως, εγνωρίζετο μακρόθεν ως Άγγλος, και αι κυρώσεις κατά των αποκρυπτόντων αιχμαλώτους, και δη αξιωματικός, ως αυτός (Υπολοχαγός), ήσαν αυστηρόταται. Εδοξάσαμεν τον Θεόν διά την ανέλπιστον σωτηρίαν και ημών, αλλά προ παντός της Μονής μας, διότι είχαν εντολάς, όπου ανακαλύψουν κρυπτομένους αιχμαλώτους να πυρπολούν το ίδρυμα, ως έκαμον και με την εν Παγγαίω Ιεράν, πολυπαθή και πολύπλαγκτον Μονήν της Εικοσιφοίνισσας.

Προέκυψεν όμως αμέσως άλλο πρόβλημα, πώς θα δικαιολογούσαμεν τα αίματα του δρόμου, και εκείνην την μεγάλην κηλίδα κατά το ολίσθημα του δρόμου. Και εδώ ετέρα θεία έμπνευσις εφώτισε τον νουν του Ηγουμένου, και όταν έφθασαν, εις έντονον ερώτησιν του επί κεφαλής Γερμανού, απήντησεν ανενδοιάστως, ότι τα υποζύγια της Μονής, λόγω της ξηράς τροφής που τρώγουν τον χειμώνα, παθαίνουν αιματουρίαν και το τοιούτον εις την λευκήν χιόνα φαίνεται ως αίμα. «Μάλιστα, τους είπε, πιο επάνω, οπού ομαδικώς ουρούν, θα ιδήτε καθαρότερον το τοιούτον». Και ούτως εκολάσθη και η μεγάλη αιματοκηλίσ, ως ουρητήριο των ζώων.

Πόσα οικονομεί η Θεία Πρόνοια! Ανεξιχνίαστοι αι βουλαί της!

Μόλις ανήλθομεν εις το Ηγουμενείον, ίνα διασκεδάση ο Ηγούμενος την βλοσυρότητά των, διέταξε και έφερον ούζο, το όποιον αυτοί υπερηγάπων, και τυρί. Μετά δύο ποτηράκια νομίσας, ότι έσπασε ο πάγος ηρώτησε διά του Έλληнос διερμηνέως των: «Ποίος ο σκοπός της επισκέψεώς των, αν επετρέπετο». Και αυτοί

απήντησαν σκωπτικώς, ότι «φέρουν χαιρετίσματα στους φίλους μας Άγγλους, τους οποίους φιλοξενούμεν εν τη Μονή».

(συνεχίζεται)